

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky Pardubice ze dne 24.10.2006, sp. zn. 13 To 477/2006

Číslo:

Právní věta:

Soud:

Datum rozhodnutí: 01.01.1970

Spisová značka:

Číslo rozhodnutí:

Číslo sešitu:

Typ rozhodnutí:

Hesla: Náklady řízení, Právní pomoc bezplatná, Stížnost

Předpisy:

Druh:

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 19

Odsouzený, jemuž byl pravomocným rozhodnutím po skončení trestního stíhání přiznán nárok na bezplatnou obhajobu (§ 33 odst. 2 tr. ř.), nemůže být dotčen rozhodnutím o výši odměny ustanoveného obhájce a není oprávněn podat proti takovému rozhodnutí stížnost. Jestliže rozhodnutí o přiznání nároku na bezplatnou obhajobu nabylo právní moci a odsouzený přesto podal stížnost proti rozhodnutí o výši odměny ustanoveného obhájce, je nutno ji zamítnout jako stížnost podanou osobou neoprávněnou /§ 148 odst. 1 písm. b) tr. ř./.

(Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 24. 10. 2006, sp. zn. [13 To 477/2006](#))

Krajský soud v Hradci Králové zamítl stížnost odsouzeného M. D. proti usnesení Okresního soudu v Pardubicích ze dne 17. 8. 2006, sp. zn. 4 T 197/2004.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením okresní soud stanovil obhájci Mgr. V. B. podle § 151 odst. 2, 3 tr. ř. odměnu a náhradu hotových výdajů v celkové výši 2372, 90 Kč.

Proti tomuto usnesení podal v zákonné lhůtě stížnost odsouzený M. D. s odůvodněním, že je dlouhodobě hospitalizován v psychiatrické léčebně, nemá žádný příjem a dostává jen 400 Kč měsíčně na hygienické potřeby. Má sice podanou žádost o přiznání invalidního důchodu, ta však dosud nebyla vyřízena a nemohl by tedy být schopen uhradit odměnu ustanovenému obhájci.

Krajský soud, jemuž byla stížnost odsouzeného předložena, nejprve ověřil, že byla podána proti usnesení, u něhož je stížnost přípustná, dále se však zabýval úvahou, zda je odsouzený osobou oprávněnou podat stížnost.

Odsouzený je osobou, která by mohla být obsahem rozhodnutí o výši odměny ustanoveného obhájce dotčena, pokud by mu později mohla být uložena povinnost, aby státu nahradil částku, která by státem byla vyplacena ustanovenému obhájci.

Ještě dříve, než byla stížnost podána, však rozhodl Okresní soud v Pardubicích jiným usnesením tak, že odsouzenému přiznal podle § 33 odst. 2 tr. ř. nárok na bezplatnou obhajobu a toto rozhodnutí nabylo právní moci.

Za této situace je zjevné, že v době, kdy byla stížnost podána, a v době, kdy rozhodoval krajský soud, již nemohla být odsouzenému uložena povinnost podle § 152 odst. 1 písm. b) tr. ř., aby státu nahradil odměnu a hotové výdaje, které byly ustanovenému obhájci uhrazeny státem. V této situaci je rozhodnutí o výši odměny ustanoveného obhájce takovým rozhodnutím, kterým nemůže být odsouzený dotčen, neboť zmíněné rozhodnutí řeší pouze vztahy mezi ustanoveným obhájcem a státem týkající se určení výše odměny náležející obhájci.

Poté, kdy odsouzenému byl pravomocně přiznán nárok na bezplatnou obhajobu, nelze jej již považovat za osobu, která by mohla být zmíněným rozhodnutím dotčena, a tedy ani za osobu, která by byla oprávněna napadnout takové usnesení stížností. Podanou stížnost proto krajský soud zamítl podle § 148 odst. 1 písm. b) tr. ř. jako stížnost, která byla podána osobou neoprávněnou.